

El com fa el què

La dramaturga Victoria Szpunberg parla de teatre i d'educació al CCCB

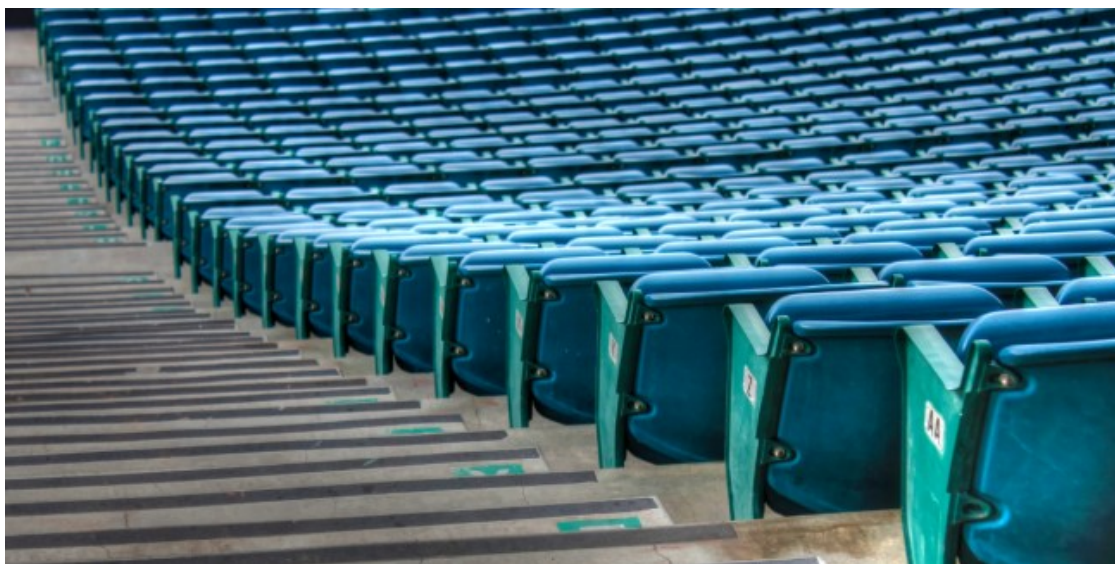

Foto: Jeff Garris

La seva àvia a Argentina anava a veure obres amb les seves amigues. No sabien què hi trobarien i aquesta era la gràcia. A la néta, en el fons, també la sedueix el mateix: la capacitat de sorprendre's i de ser flexible. Victoria Szpunberg (Buenos Aires, 1973) és dramaturga, professora de l'Institut del Teatre i quan es presenta al cicle *Saber, fer, comprendre* (<http://www.cccb.org/ca/activitats/fitxa/saber-fer-comprendre/224449>) de l'Institut d'Humanitats de Barcelona al CCCB, abans de fer la xerrada, ho diu clar i amb orgull: vinc del món de la faràndula. El lloc on ens porta és el de la reflexió. Per conjuguar els verbs més universals, que segurament són els que ens acosten més: veure, escoltar, sentir.

Respecte

"La qüestió de connectar amb la realitat viva té a veure amb no expulsar el públic, no infantilitzar-lo, no menysprear-lo". Vet aquí una de les qüestions més urgents: valorar qui tens al davant. Però també qui tens al darrere, a un costat i a l'altre i fins i tot allò que ets tu: "El dramaturg sol ser qui menys cobra i qui signa l'obra, qui surt a la foto. Els crítics i els entesos haurien de respectar-lo més i condemnar-lo menys. I els artistes respectar-se més a ells mateixos."

Miralls

Potser per això assegura que "el teatre ha de ser un mirall on el públic s'hi pugui veure reflectit". Més risc i menys prejudicis. Més mirades i menys classificacions. Deu ser més una qüestió d'empatitzar i de suggerir, que d'oferir un reflex únic i tancat i barrat. D'entendre que cada actor i cada paper té les seves peculiaritats i identitats. I que també hi ha un joc de contrastos i d'equilibris. La dramaturga explica que en una obra prova de capbussar-se fins a la màxima profunditat possible, sense ocupar-ne el centre. Ella, que deu saber de primera mà que els aplaudiments són massa temptadors, és qui, com si fos un consell, deixa anar que el treball en

equip és un molt bon antídod contra l'egocentrisme dels artistes.

El com fa el què

En un temps en què tot corre massa, en què les obres sembla que no estiguin fetes per madurar al calaix, sinó que s'han d'estrenar ara mateix, hi ha un perill evident: no poder cuidar prou el que fas. Perquè ahir i avui i demà el com segueix determinant el què. Ella, com a professora, afirma que el bon ensenyament demana paciència i molta escolta. Que cada alumne és un món. I que davant la bogeria de l'excés de pressió i de presses i de competitivitat, els procura transmetre que no tinguin por al fracàs, que no es donin per vençuts massa aviat, que no es comparin amb el que ens ensenya l'aparador cultural. És a dir, que siguin qui són i que aprenguin a ser-ho al seu ritme.

I potser sí que és hora de reivindicar el teatre artesà. Més que capficar-nos en la fórmula del dos més dos és èxit, seria bo provar d'imitar la seva àvia i les amigues de la seva àvia, i deixar-nos sorprendre.

V?deo: 194333413